

kring 1300 Kr. pr. Td. Land, har Udvalget Lov til at sige, at det er en høj Betaling, og det afkræftes aldeles ikke ved, at der maaske er andre, der have solgt til lige saa høj Betaling.

Rørdam: Jeg skal til det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) sige, at jeg har aldeles ikke foretaget nogen Art af Tilbagetog over for det ærede Medlem. Jeg tvivler ikke om, at der i Morgen vil staa i Højres Presse, at jeg er bleven kørt ynkeligt til Vands, har maattet foretage et Tilbagetog og maattet erkende, at alle mine Tal vare gale. Det skal jeg ikke opholde mig ved. Hvis det er nogen Tilfredsstillelse for det ærede Medlem at sige lige som de københavnske Dreng: Kan du se, hvor jeg stod mig! — saa vær's'go'.

Finansministeren (C. Hage): Finansudvalgets Betænkning gaar ud paa at indstille det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse. Dermed er der om Lovforslaget sagt alt, hvad der ved denne Lejlighed er at sige. Men ved Siden heraf har jo Udvalget fremdraget nogle Spørgsmaal, som ligge uden for Lovforslaget. Særlig have vi nu i tre Dage beskæftiget os med et Udlaan, som af Bestyrelsen for den saakaldte Centralkomite er ydet af de under dens Forvaltning liggende Midler, og som har medført et ikke ringe Tab. Hvad denne Sag angaar, ligger den ganske uden for, hvad der henhører under Finansministeren, og det siger sig selv, at jeg ikke i Egenskab af Minister har Anledning eller Opfordring til her at udtale mig om Spørgsmaal, der ikke henhøre under mit Omraade. Kun med Hensyn til et enkelt Punkt i Betænkningen, som mulig kunde lede til nogen Misforstaaelse, skal jeg oplyse, at de Midler, som henhøre under Centralkomiteen, og som ere tilvejebragte ad privat Vej, ere, som man vil se af Centralkomiteens Aarsberetning, delte i forskellige Fonds, for hvilke der føres særskilt Regnskab. I Betænkningen omtales det, at i 1876, da den nuværende Ordning af Invalidforsørgelsen fandt Sted, blev der af Statskassen til Centralkomiteen udbetalt et vist Beløb, som hidtil havde været henlagt til den overordentlige Invalidifond. Jeg mener i den Anledning at burde gøre opmærksom paa, at det Beløb, som den Gang blev udbetalt, henhører til Centralkomiteens Fond fra 1848—50, og denne Fond er ikke den, ud af hvilken det meget omtalte Udlaan er sket. Dette Udlaan er ydet ud af den Fond, som blev tilveje-

bragt i Anledning af Krigen 1864. For saa vidt er altsaa dette Udlaan ikke sket af Midler, som i sin Tid af Statskassen ere blevne stillede til Centralkomiteens Raadighed.

Dette kun som en rent faktisk Oplysning. I øvrigt slutter Betænkningen med to Henstillinger til Finansministeren. Det henstilles dels, at der gennem Finansministeriet søges institueret fornøden Kontrol med de omhandlede Midlers Bestyrelse, dels, at Finansministeren skal søge om muligt at faa de lidte Tab erstattede. Hvorledes jeg skal gribe denne sidste Ting an, er mig ikke ganske klart. Hvis jeg ikke faar nogen nærmere Vejledning i saa Henseende, tror jeg, at jeg maa lade den Opgave ligge. Hvad angaar Opfordringen til at søge at faa Centralkomiteens Midler henlagte under Finansministeriets Kontrol, maa jeg sige, at jeg har ikke nogen anden Vej at gaa til at opnaa dette end at rette en Henstilling til Centralkomiteens Bestyrelse om at lade Midlerne flyde ind i Statskassen. Da Finansudvalget enstemmigt har rettet denne Opfordring til Finansministeren, vil jeg anse mig for forpligtet til at tage den til Følge, og jeg vil altsaa henvende en saadan Henstilling til Centralkomiteen. Men det vil bero paa Centralkomiteen selv, om den vil tage Henstillingen til Følge eller ej. Disse Midler ere private, og jeg har som Minister ingen Adgang til at udøve Tvang paa Komiteen. Men jeg vil yderligere tilføje, at jeg ikke vilde ønske at instituere et Tilsyn fra Ministeriets Side, hvorved der kunde blive paabyrdet Ministeriet et Ansvar for disse Midlers Bestyrelse, uden at Ministeriet i Virkeligheden ogsaa har Myndighed med Hensyn til Midlernes Anvendelse. Jeg mener: Enten — Eller. Enten maa Midlerne gaa ind i Statskassen og forvaltes af Regeringen, eller ogsaa maa Regeringen frasisige sig det Hverv at føre Tilsyn med og have Ansvar for Midler, der ere privat Raadighed undergivne. Jeg skal, som sagt, rette denne Henstilling til Centralkomiteen; videre ser jeg mig ikke i Stand til i denne Sag at foretage.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Paragraffer (se Tillæg A. Sp. 2667) og *Sagens Overgang til 3die Behandling* vedtoges uden Afstemning.